Олександр Прокоф'єв
Перекладач: Анатолій Глущак

Чернігівське поле в Кобоні*

Знов захиталася калина
понад озерцем голубим.
І знов наснилась Україна
в старім Приладожжі моїм.

Бори стіною круто стали,
туман долину заливав...
І хто це поле золотаве
колись Чернігівським назвав?

Вся Північ вбрана в білий іній,
мороз морям, нагонить страх,
а на Десні, на придолинні,
стоїть Чернігів у садах.

І тут запахла Україна, —
мені ніколи не згаса
така привільна, тополина,
така зелена вся краса.

Жили в Кобоні люди станом,
як розлучилися з Дніпром...
Нащадку, я не перестану
тих предків згадувать добром!

*Кобона — моє рідне село біля Ладоги,
де за Петра І був виритий канал, що зберігся донині.
В роки Великої Вітчизняної війни у Кобоні

починалася знаменита Дорога життя,
яка пов'язувала блокадний Ленінград
з усією країною. (Приміт. авт.)